STUART

NEVILLE

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ.

JAMES ELLROY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

«Μας ακολουθούν» είπε ο Γιουτζίν ΜακΣόρλεϊ. Το Ford Focus αιωρήθηκε για μια στιγμή, ελαφρύ σαν πούπουλο, πάνω από το ύψωμα και ξανάπεσε μ' έναν γδούπο στην άσφαλτο. Οι αναρτήσεις του, που μετρούσαν ήδη οχτώ χρόνια, δεν μπόρεσαν να μετριάσουν τους κραδασμούς. Ο ΜακΣόρλεϊ είχε το βλέμμα του καρφωμένο στο καθρεφτάκι. Το ασημί Skoda Octavia είχε χαθεί πίσω από τον λόφο που μόλις είχαν περάσει. Τους ακολουθούσε στον στενό επαρχιακό δρόμο από την ώρα που πέρασαν τα σύνορα στον Βορρά.

Ο Κομίσκι στριφογύρισε στη θέση του συνοδηγού. «Δεν βλέπω κανέναν» είπε. «Όχι, στάσου. Σκατά. Μπάτσοι είναι;»

«Ναι» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Το Skoda ξαναφάνηκε στον καθρέφτη. Τα τζάμια του ήταν σκουροπράσινα, και ο ΜακΣόρλεϊ δεν μπορούσε να διακρίνει τους επιβάτες, αλλά σίγουρα ήταν μπάτσοι. Η άσφαλτος σκοτείνιαζε από το ψιλόβροχο, που όλο και δυνάμωνε, ενώ πάνω από τα πράσινα χωράφια ο άχρωμος και αδειανός ουρανός κρεμόταν σαν βαρύ γκρίζο σεντόνι.

«Χριστέ μου». Ο Χιουζ, στο πίσω κάθισμα, αναστέναξε. «Θα μας σταματήσουν;»

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Κομίσκι. «Σκατά».

Το Focus περνούσε δίπλα από σειρές θάμνων που δημιουργούσαν κάτι σαν φράχτη. Ο ΜακΣόρλεϊ έλεγχε την ταχύτητά του, προσπαθώντας να μην ξεπεράσει τα εκατό χιλιόμετρα. «Δεν πειράζει» είπε. «Δεν έχουμε τίποτα πάνω μας. Εκτός κι αν οι τσέπες σας είναι γεμάτες κόκα».

«Σκατά» είπε ο Χιουζ.

«Τι;»

«Έχω τριάμισι γραμμάρια».

Ο ΜακΣόρλεϊ έριξε ένα αυστηρό βλέμμα πίσω από τον ώμο του. «Μαλάκα. Ξεφορτώσου τα».

Ο ΜακΣόρλεϊ πάτησε τον διακόπτη και κατέβασε το τζάμι του πίσω παραθύρου. Έφερε το Focus κοντά στους θάμνους για να μην τους δουν οι μπάτσοι.Από το καθρεφτάκι, είδε το χέρι του Χιουζ να τινάζει ένα μικρό καφετί κυβάκι στην πρασινάδα. «Μαλάκα» ξανάπε.

Ο Κομίσκι κοίταξε ανάμεσα από τα καθίσματα. «Δεν πλησιάζουν» είπε. «Ίσως και να μη μας σταματήσουν».

Ο ΜακΣόρλεϊ δεν έβγαλε ούτε λέξη. Ξανανέβασε το τζάμι. Το αυτοκίνητο έστριψε και βγήκε σε μια μεγάλη ευθεία. Ο δρόμος κατηφόριζε ελαφρώς, πριν ξανασηκωθεί για να συναντήσει τη γραμμή του ορίζοντα στο βάθος σε απόσταση ενός χιλιομέτρου. Οι υαλοκαθαριστήρες άφηναν υγρές κηλίδες στο παρμπρίζ. Μόλις που έδιωχναν το νερό της βροχής. Ήθελε να τους αντικαταστήσει εδώ κι έναν χρόνο. Ο ΜακΣόρλεϊ βλαστήμησε χαμηλόφωνα την τύχη του και προσπάθησε να δει ανάμεσα από τις σταγόνες.

Σ' έναν παράδρομο ήταν σταματημένο ένα άσπρο βανάκι. Είχε όλο τον χρόνο να βγει στον δρόμο και να φύγει. Δεν το έκανε. Κινήθηκε ελάχιστα ως τη διασταύρωση. Ο οδηγός του το κρατούσε με τον συμπλέκτη. Ο ΜακΣόρλεϊ έγλειψε τα χείλη του. Ένιωσε το γκάζι κάτω από το πόδι του. Η μηχανή του Focus ήταν σε καλή κατάσταση, αλλά οι αναρτήσεις του ήταν χάλια. Μόλις άρχιζαν οι στροφές, δεν θα τα κατάφερνε. Χαλάρωσε το πόδι του στο πεντάλ. Το βαν πλησίασε. Δύο άντρες τούς παρακολουθούσαν μέσα από την καμπίνα του.

Το στομάχι του ΜακΣόρλεϊ ανακατευόταν, και η αδρεναλίνη έκανε τα δάχτυλά του, σε χέρια και πόδια, να τρέμουν. Πάλευε με το φούσκωμα στο στήθος του.

«Για όνομα του Θεού» είπε άθελά του φωναχτά. «Δεν υπάρ-

χει λόγος ανησυχίας. Μπάτσοι είναι. Απλώς θα μας σταματήσουν, τίποτε άλλο».

Το Focus πλησίασε κι άλλο το λευκό βαν, και ο ΜακΣόρλεϊ είδε τα πρόσωπά τους. Τον κοίταξαν επίμονα καθώς περνούσε από μπροστά τους. Έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Η αντανάκλαση του Skoda μεγάλωνε. Τα μπλε φώτα αναβόσβησαν πίσω από τις γρίλιες, και η σειρήνα ούρλιαξε. Το βαν βγήκε λίγο πιο έξω στη διασταύρωση.

Το Skoda επιτάχυνε, χάθηκε από τον καθρέφτη και ξαναεμφανίστηκε πλάι στο Focus. Ο ΜακΣόρλεϊ είδε τα λευκά πουκάμισα και τις μαύρες επωμίδες. Η μπατσίνα που καθόταν στη θέση του συνοδηγού τούς έκανε σήμα να κάνουν στην άκρη.

«Σκατά» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Πάτησε μαλακά το φρένο και κατέβασε ταχύτητα. Το Skoda πέρασε μπροστά. Ο ΜακΣόρλεϊ ανέβασε το Focus πάνω στο παρτέρι στην άκρη του δρόμου. Οι ρόδες του γλίστρησαν στη λάσπη και στο μουσκεμένο γρασίδι. Το Skoda σταμάτησε λίγα μέτρα πιο μπροστά. Τα φώτα της όπισθεν άστραψαν, και το αυτοκίνητο κινήθηκε προς τα πίσω, μέχρι που σχεδόν ακούμπησε το καπό του Focus.

«Κλειστό το στόμα σας, μάγκες» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. «Απαντήστε σε αυτά που σας ρωτάνε, αλλά μην αντιμιλήσετε. Μην τους δώσετε πάτημα. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι» είπε ο Χιουζ από το πίσω κάθισμα.

«Σύμφωνοι;» είπε ο ΜακΣόρλεϊ στον Κομίσκι.

«Ναι, μην ανησυχείς» απάντησε ο Κομίσκι μ' ένα τρεμάμενο χαμόγελο.

Δυο μπάτσοι βγήκαν από το αυτοκίνητο, φορώντας τα καπέλα τους και τα φωσφορούχα γιλέκα τους. Η γυναίκα δεν ήταν άσχημη. Τα ανοιχτά καστανά μαλλιά της ήταν μαζεμένα κάτω από το καπέλο. Ο άντρας ήταν ψηλός και σε καλή φυσική κατάσταση. Το έντονο μαύρισμά του τον έκανε να μοιάζει εξωπραγματικός κάτω από τον γκρίζο ουρανό. Πλησίασαν το Focus, με τον άντρα να προπορεύεται.

Οι υαλοκαθαριστήρες γρατζουνούσαν το παρμπρίζ. Το τρί-

ξιμο του λάστιχου πάνω στο γυαλί ερχόταν σε αντίστιξη με τους χτύπους της καρδιάς του ΜακΣόρλεϊ. Έβαλε το δάχτυλό του στο κουμπί για να είναι έτοιμος να κατεβάσει το παράθυρο όταν του το ζητούσε ο μπάτσος. Εκείνος όμως έπιασε το χερούλι και άνοιξε την πόρτα. Τα νερά της βροχής έτρεξαν μέσα. Δεν είχε σταματήσει να βρέχει τρεις μήνες σερί. Όλη μέρα, κάθε μέρα, χωρίς διάλειμμα. Μια χοντρή σταγόνα έσκασε στο μάγουλο του ΜακΣόρλεϊ κάνοντάς τον ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια του.

«'σπέρα» είπε ο μπάτσος. Η προφορά του ήταν αγγλική, βαριά και κοφτή. «Σβήστε τη μηχανή σας, παρακαλώ, κύριε».

Ο ΜακΣόρλεϊ γύρισε το κλειδί. Η μηχανή έσβησε, και οι υαλοκαθαριστήρες κοκάλωσαν στη μέση του παρμπρίζ.

«Να βλέπω τα χέρια σας, έτσι μπράβο» είπε ο μπάτσος.

Αυτή η προφορά, σκέφτηκε ο ΜακΣόρλεϊ, έχει στόφα αξιωματικού. Φανέρωνε παρελάσεις και αυστηρούς χαιρετισμούς, όχι περιπολίες και φυλάκια ελέγχου.

Ο μπάτσος έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε μέσα στο αυτοκίνητο. «Κι εσείς, κύριοι».

Ο Κομίσκι έβαλε τα χέρια του στο ταμπλό. Ο Χιουζ στην πλάτη της θέσης του συνοδηγού. Ο ΜακΣόρλεϊ κρατούσε σφιχτά το τιμόνι και παρατηρούσε το πρόσωπο του μπάτσου. Το δέρμα του είχε ένα βαθύ σοκολατένιο χρώμα. Δεν ήταν το επιφανειακό μαύρισμα ύστερα από μία εβδομάδα στην παραλία. Τα χείλη του έμοιαζαν σαν να είχαν ψηθεί σε κάποιον άνυδρο τόπο και γυάλιζαν από το βούτυρο κακάο που είχε βάλει στα σκασίματα. Από το μυαλό του ΜακΣόρλεϊ πέρασε αστραπιαία η εικόνα αυτού του μπάτσου να σέρνεται σε μια έρημο και τον τρομοκράτησε, χωρίς όμως να μπορεί να καταλάβει γιατί.

Δεν έβλεπε τα χέρια του μπάτσου, μέχρι που τα άπλωσε και τράβηξε το κλειδί από τη μίζα. Φορούσε μαύρα δερμάτινα γάντια, που έδειχναν ακριβά.

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο ΜακΣόρλεϊ. Η φωνή του πνίγηκε στον λαιμό του.

Ο μπάτσος στάθηκε όρθιος και έριξε μια ματιά στον δρόμο πίσω τους. «Δεν φοράτε ζώνη. Υπάρχει λόγος;»

«Την ξέχασα» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. Έριξε μια ματιά στο καθρεφτάκι, γνωρίζοντας τι θα έβλεπε. Το βαν βγήκε από τη διασταύρωση και έστριψε προς το μέρος τους.

Η μπατσίνα πλησίασε την πλευρά του συνοδηγού. Έσκυψε και κοίταξε μέσα, πρώτα τον Κομίσκι, μετά τον Χιουζ. Ο Κομίσκι έσκασε ένα αχνό χαμόγελο. Εκείνη δεν ανταπέδωσε.

«Δεν αρκεί αυτό» είπε ο μαυρισμένος μπάτσος. «Δεν θέλετε να πάρετε βαθμούς στο point system, έτσι δεν είναι;»

Η εικόνα του βαν γέμισε το καθρεφτάκι. Η μπατσίνα τού έκανε νόημα να σταματήσει δίπλα στο Focus. Ο μαυρισμένος μπάτσος έχωσε το χέρι του μες στο αμάξι και πάτησε το κουμπί που άνοιγε το πορτμπαγκάζ. Όταν το αυτοκίνητο ήταν καινούργιο, πεταγόταν κι άνοιγε τουλάχιστον δεκαπέντε εκατοστά, αλλά τώρα πια κρεμόταν χαλαρό. Η μπατσίνα πήγε στο πίσω μέρος του Focus και άνοιξε το πορτμπαγκάζ, που έκανε έναν ήχο σαν παράπονο. Ο δροσερός, νοτισμένος αέρας χάιδεψε τον σβέρκο του ΜακΣόρλεϊ. Η μυρωδιά κοπριάς από τα γύρω χωράφια ανακατευόταν με την ξινίλα του ιδρώτα του.

Οι δυο άντρες έμειναν στην καμπίνα του βαν, αλλά ο ΜακΣόρλεϊ άκουσε βαριά βήματα από το εσωτερικό του και ύστερα τις πίσω πόρτες του ν' ανοίγουν. Έκανε να τεντώσει τον λαιμό του για να δει, αλλά πίσω του καθόταν ο μαυρισμένος μπάτσος χαμογελώντας.

Ο ΜακΣόρλεϊ εξέτασε το πρόσωπο του μπάτσου και μεμιάς άκουσε τις ιστορίες που έλεγαν οι ρυτίδες και τα σκασίματα: Είχε βρεθεί σε κάποιον γυμνό ξερότοπο, είχε συρθεί μες στο χώμα, είχε κυνηγήσει τη λεία του. Ίσως στο Ιράκ, ίσως στο Αφγανιστάν. Ίσως κάπου που οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί δεν θα ομολογούσαν ποτέ. Και τώρα ήταν εδώ, όχι πολύ μακριά από τα ιρλανδικά σύνορα, με το ηλιοκαμένο πρόσωπό του ανέκφραστο και σκληρό. Άλλη μια δουλειά ρουτίνας.

«Δεν είσαι μπάτσος» είπε ο ΜακΣόρλεϊ.

Το σκληρό χαμόγελο στα χείλη του μπάτσου δεν τρεμόπαιξε καν. «Πού πηγαίνετε σήμερα, κύριε;»

«Είπα, δεν είσαι μπάτσος. Τι θέλεις;»

Ανάμεσα στα δύο οχήματα ακούστηκαν βήματα προς διάφορες κατευθύνσεις. Κάτι έτριξε σαν να σερνόταν στο δάπεδο του βαν. Φωνές έδιναν εντολές, χαμηλόφωνα αλλά με ένταση. Ο μπάτσος κοίταζε σταθερά τον ΜακΣόρλεϊ στα μάτια.

Μια φωνή είπε:

«Με το τρία. Ένα, δύο, τρία... χραπ!».

Το Focus κλυδωνίστηκε κι έκατσε στον πίσω άξονά του σαν να είχαν πετάξει κάτι τρομερά βαρύ στο πορτμπαγκάζ.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» ρώτησε ο Κομίσκι.

Ο Χιουζ γύρισε να δει, αλλά τον εμπόδιζε η εταζέρα του αυτοκινήτου. Ο ΜακΣόρλεϊ παρατήρησε το φως ν' αλλάζει στον καθρέφτη του. Ήθελε να κλάψει, αλλά το έπνιξε. Άκουσε πάλι βήματα κι έπειτα τον βαρύ ήχο ποδιών που ξανασκαρφάλωναν στο βαν. Το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου έκλεισε με θόρυβο, και ο ΜακΣόρλεϊ είδε από το πίσω παράθυρο την μπατσίνα κι έναν γεροδεμένο άντρα. Η εταζέρα δεν ξαναμπήκε στη θέση της. Κάτι την έσπρωχνε αποκάτω.

Η μπατσίνα κρατούσε έναν αθλητικό σάκο. Ο γεροδεμένος άντρας ένα αυτόματο. Έμοιαζε με το G3 της Χέκλερ εντ Κοχ, με το οποίο ο ΜακΣόρλεϊ είχε ανοίξει πυρ πίσω από μια παμπ στο Νιούρι πριν από χρόνια. Ο άντρας πλησίασε την πλευρά του οδηγού σημαδεύοντας τον ΜακΣόρλεϊ με το όπλο.

Ο ΜακΣόρλεϊ ένιωσε ζεστά δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια του. Σιγά μην έκλαιγε. Τα κατάπιε. Η πίσω πόρτα από την πλευρά του συνοδηγού άνοιξε. Έριξε μια μάτια πίσω από τον ώμο του.

Η μπατσίνα άπλωσε το χέρι της και πέταξε μέσα κάτι μεταλλικό, που προσγειώθηκε μ' έναν γδούπο πάνω στη μοκέτα ανάμεσα στα πόδια του Χιουζ.

«Σκατά» είπε ο Χιουζ, προσπαθώντας ν' απομακρυνθεί απ' οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό.

Πέταξε και κάτι ακόμα, που χτύπησε πάνω στο άλλο αντικείμενο κι έκανε έναν μεταλλικό ήχο.

«Αχ Χριστέ μου» είπε ο Χιουζ, κλαψουρίζοντας και βαριανασαίνοντας.

Η γυναίκα έβγαλε δύο μεγάλους κυλίνδρους από τον σάκο. Ο ΜακΣόρλεϊ τους κοίταξε για μια στιγμή προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που έβλεπε, ώσπου αναγνώρισε τις δίδυμες κάννες μιας καραμπίνας. Την ακούμπησε ανάμεσα στα πόδια του Χιουζ, με το κοντάκι κάτω και τις μακριές κάννες πάνω στον μηρό του.

«Σκατά, όπλα είναι» είπε ο Χιουζ, καθώς έκλεινε η πόρτα. «Τι γίνεται, Γιουτζίν;»

Ο ΜακΣόρλεϊ κοίταξε τον μαυρισμένο μπάτσο. Εκείνος χαμογέλασε, του έκλεισε το μάτι και μετά έκλεισε και την πόρτα του οδηγού. Σήκωσε ψηλά το κλειδί του αυτοκινήτου, το έδειξε στον ΜακΣόρλεϊ και το πάτησε δύο φορές. Οι ασφάλειες κλείδωσαν μ' ένα γουργούρισμα. Ο μπάτσος έβαλε το κλειδί στο καπό, ακριβώς κάτω από το παρμπρίζ.

«Χριστέ μου» είπε ο ΜακΣόρλεϊ.

«Τι κάνουν, Γιουτζίν;» ρώτησε ο Κομίσκι.

«Αχ Χριστούλη μου» ο ΜακΣόρλεϊ έκανε τον σταυρό του. Η κύστη του κόντευε να σκάσει. Κρατήθηκε.

Οι δύο μπάτσοι, που ο ΜακΣόρλεϊ ήξερε ότι δεν ήταν καθόλου μπάτσοι, ξαναμπήκαν στο Skoda και απομακρύνθηκαν. Το βαν έκοψε ταχύτητα περνώντας μπροστά από το Focus. Ο άντρας με το αυτόματο χαμογέλασε πλατιά στον ΜακΣόρλεϊ. Σκαρφάλωσε στο πίσω μέρος του βαν και τον σημάδεψε με το όπλο.

Ο Κομίσκι δοκίμασε ν' ανοίξει. «Άνοιξε τις κλειδαριές» είπε.

«Δεν μπορώ» απάντησε ο ΜακΣόρλεϊ. Δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά του. «Το κάθαρμα διπλοκλείδωσε. Ανοίγουν μόνο με το κλειδί».

Το βαν απομακρύνθηκε μαρσάροντας. Ο άντρας με το αυτόματο τους κούνησε το χέρι. Η κύστη του ΜακΣόρλεϊ δεν άντεξε.

«Αχ Θεέ μου» είπε ο ΜακΣόρλεϊ. «Για όνομα του Θεού, ρε παιδιά».

Ο Κομίσκι κοπάνησε το παράθυρο με τον αγκώνα του. Ξανά. Ο Χιουζ πήρε την καραμπίνα και χτύπησε με το κοντάκι το πίσω τζάμι.

Ο ΜακΣόρλεϊ ήξερε πως ήταν άσκοπο. «Αχ Χριστέ μου, παιδιά».

Ο Χιουζ χτύπησε το τζάμι ξανά. Θρυμματίστηκε. Κινήθηκε άτσαλα προς το άνοιγμα. Ο Κομίσκι προσπάθησε να περάσει στο πίσω κάθισμα και να τον ακολουθήσει.

Το νερό της βροχής έτρεχε ποτάμι στο παρμπρίζ, καθώς το βαν χανόταν στο βάθος του δρόμου. Ο Χιουζ μούγκριζε προσπαθώντας να χωρέσει τους ώμους του στο άνοιγμα.

«Χριστέ μου» ψιθύρισε ο ΜακΣόρλεϊ. «Χριστέ μου, παιδιά, μας σκότωσαν».

Μόλις που πρόλαβε ν' ακούσει το «ΠΟΠ» του πυροκροτητή, πριν διαλυθεί κάτω απ' τη γροθιά του Θεού.

ΔΥΝΑΜΙΚΟ, ΕΘΙΣΤΙΚΟ...
ΑΞΙΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΒΙΛ.
THE GUARDIAN

Ένας ψυχρός δολοφόνος σκορπά τον θάνατο στο Μπέλφαστ κλείνοντας τους ανοιχτούς λογαριασμούς ενός εκδικητικού γέρου. Καθώς ο επιθεωρητής Τζακ Λένον ακολουθεί τα ίχνη του, θα ξετυλίξει το κουβάρι μιας τρομερής συνωμοσίας, μιας συμπαιγνίας πολιτικών και αστυνομίας. Όσο όμως πλησιάζει στη διαλεύκανση των βίαιων δολοφονιών, τόσο οι προϊστάμενοί του τον αποτρέπουν να συνεχίσει. Ο επιθεωρητής Λένον δεν είναι σε καμιά περίπτωση διατεθειμένος να ακολουθήσει τις εντολές τους, καθώς κινδυνεύουν οι ζωές της πρώην αγαπημένης του και της κόρης τους. Στην απελπισία του, δεν θα διστάσει να συμμαχήσει με έναν καταζητούμενο, τον Τζέρι Φέγκαν, πρώην εκτελεστή του IPA, ο οποίος προσπαθεί να ξεφύγει από το τρομερό παρελθόν του. Οι δυο τους θα επιδοθούν σε έναν αγώνα με τον χρόνο καθώς οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ φίλων και εχθρών καταρρέουν.

ΑΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΝΕΒΙΛ,
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΕΙ. ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ...
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΣΕ ΜΕΓΑΛΟ ΒΑΘΜΟ ΟΤΙ Ο ΝΕΒΙΛ ΕΧΕΙ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ
ΝΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΙ ΤΟ ΙΝΔΑΛΜΑ ΤΟΥ,
ΤΟΝ ΤΖΕΪΜΣ ΕΛΡΟΪ, ΣΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΘΡΙΛΕΡ.
DAILY MAIL

Η *ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ* ΑΝΗΚΕΙ Σ' ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΕΙΔΟΣ: ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΟΛΛΑ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΟΥ
ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΤΗΡΗΣΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΑ ΑΝΕΒΑΣΕ
ΚΙ ΑΛΛΟ ΤΟΝ ΠΗΧΗ.
JOHN CONNOLLY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN:978-618-03-1303-1
9 786180 313031
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81303